

Philipp Weiss

Láska k listům

Píšu levou rukou a pravou proškrtávám. Někdy je to jinak. To pak píšu pravou rukou a levá mi slouží k proškrtávání. Některé dny, ale to jen zřídka, píšu oběma rukama a oběma proškrtávám. Proto jsem psal vlastně víceméně jen proškrtaná slova, texty a příběhy a založil si neustále rostoucí sbírku víceméně neudržitelných vět. Jen v řídkých případech, když se jedna ruka neustálým proškrtáváním unaví, ochabne, začne se opožďovat a jeví stále výraznější známky únavy, až konečně zůstane ležet na stole, vedle ní netknuté pero, neotevřené, takže druhá ruka, ta píšící, se dá náhle v okamžiku nabyté svobody, improvizace, do pohybu, přestane se hlídat a začne se překonávat v nesmyslnostech, bláznovství, chová se rozpustile, je stále divočejší, a to tak dlouho, až se ta druhá, která nějakou chvíli proškrtávání zanedbávala, z donucení zase pohne, vzepře se k odporu, pokusí se zasáhnout a celou hru zastavit, popadne pero, otevře ho palcem a ukazováčkem a začne opět proškrtávat, pouze v těchto vzácných případech, kdy se tělo hrouťí, vznikají mé texty. V té nehybnosti, strnulosti, v takové unylosti těla, kdy se chová teatrálně, vznikají mé texty. Chybný tah, šach mat těla, a vzniknou texty. Ale to se nestává často, spíš zřídka. Přitom stačí maličkost. Nepatrnost, která překročí jakousi mez, závan slabosti, stopa únavy, trošku zahálčivosti těla, o krapet větší svalová únava, a i píšící ruka zemdlí, klesne, neví najednou, co by řekla, a žádný text nevznikne, proškrtaný ani jinak pojatý, už ani jediná věta, jediné slovo. Jen ruce leží tiše vedle sebe, na stole, v osidlech těla, bez chuti a ubité, víc nic.

Byla to nejvhodnější doba, kdy jít na pohotovost. Šťastná náhoda, že jsem musel právě v pět hodin ráno na pohotovost. Bylo to tak dobře a bylo to mnohem lepší, než kdybych tam musel jít v šest nebo dokonce v sedm. V pět odcházeli doktoři z noční služby a přicházeli noví na denní. V pět byli sice ještě nově příchozí doktoři unavení a nabručení, ale byli mnohem méně unavení než ti, kteří měli za sebou celou noc, a také méně nabručení. V pět se dokonce i na pohotovosti mísil zápach sterility s vůní kávy. Příchozí lékaři si ještě nechávali vařit od sester odcházejících po noční kávu, jež pak, podaná s úsměvem, odvála něco z jejich únavy a dokonce i řádnou porci nabručenosti. Byl jsem spokojen s tím, v kolik hodin se mi udělalo zle. Kráčel jsem pomalu, neboť stejně jako se zápach sterility mísil s vůní kávy a tváře nočních sester s úsměvy lékařů z denní služby, mísila se má slabost s křečemi v břiše. V ostrém světle příjmu na pohotovosti seděla už v pět hodin ráno celá řada lidí.

Měl jsem na sobě večerní oblek s klasickými klopami, pod ním vestu, košili a tmavou kravatu, navrch černý kabát a na hlavě klobouk. Ten jsem sundal a dal se do řeči se sestrou na příjmu. Ano? zeptala se a já řekl, křeče a špatně od žaludku. Z čeho? řekla a já začal mluvit o obecné neprůhlednosti. Cože? zeptala se a já odpověděl, že tak to právě je. Pak jsme se oba odmlčeli a pokoušeli se něco proti obecné neprůhlednosti podniknout. Ona tím, že mi podala formulář, já, že jsem ho vyplnil a vrátil. Oba jsme se uklidnili a já se posadil. Člověk nikdy ničemu neporozumí a jednoho dne umře, chtěl jsem na sestru zavolat, ale neudělal jsem to a zůstal jsem sedět.

Simona se probudila a zatápala ve tmě, hledala mě, ale já tam nebyl, nebyl jsem vedle ní, což ji polekalo, ba dokonce vyděsilo a přimělo k tomu, aby tápala ve tmě dál, a protože to nepřinášelo výsledky, rozsvítila a zjistila, že jsem pryč. Vstala, podlomila se jí kolena, zase si sedla, zašeptala *Oskare*, zakašlala, zvolala *Oskare* a naslouchala, pak zase vstala a vypotácela se do vedlejšího

pokoje, kde opět rozsvítila, rozhlédla se, zahlédla na zemi list zmuchlaného papíru, zdvihla ho a četla: ~~Píšu levou rukou a pravou proškrtávám.~~

Doktor měl brýle na špičce nosu a špičku nosu sehnutou. Měl vysoký hlas a mluvil skřípavě, přerývaně a naříkavě, s lehkým cizím přízvukem. Můj žaludek se naladil na stejnou strunu a vydal několik nesrozumitelných zvuků. Odložil jsem klobouk i kabát a posadil se na nemocniční lůžko. Lékař si sedl proti mně. Naše pohledy se minuly někde u špičky jeho nosu. Ano? zeptal se a já řekl, křeče a špatně od žaludku. Z čeho? řekl a já mluvil o obecné neprůhlednosti. Aha, řekl a oba jsme přikývli. Povolání? zeptal se a já řekl, že jsem psal. O čem? chtěl vědět a já mluvil o obecné neprůhlednosti. Aha, řekl doktor a oba jsme přikývli. Jeden z nás vstal a udělal kolečko, přičemž působil poněkud nezdravě a shrbeně. Druhý zůstal sedět a působil poněkud nezdravě a shrbeně. Odkdy? zeptal se lékař a já řekl, že od dvou od rána. Večeře? Stolice? zeptal se a já řekl, ani to ani ono. Aha, řekl vysokým hlasem a oba jsme přikývli. Střízlivý? otázka, střízlivý, odpověď. Pak jsme se oba odmlčeli, on vestoje, trochu předkloněný, já, trochu předkloněný, vsedě. Mlčeli jsme a užívali si okamžik souladu. Tak to šlo nějakou chvíli. Pak ale vešla do místnosti noční sestra. Vstoupila s úsměvem na rtech, kávou v ruce a útěchou v oku. Ta jí tam uvízla a nechtěla pryč. Vězela v něm a tlumeně ozařovala nemocniční postele za nemocničních nocí. Noční sestra nabídla dennímu lékaři kávu a úsměv, otočila se, popřála brzké uzdravení a nebylo jasné, zda to platilo mně nebo jemu. Ještě se krátce ohlédla přes rameno, mrkla levým okem směrem ke mně, pravým směrem k doktorovi, a byla pryč. Doktor usrkl kávy a nadzdvihl špičku nosu. Věk? zeptal se vysokým hlasem a já řekl, třiatřicet. Třiatřicet, opakoval a přistoupil ke mně. Osahával, tu a tam přitlačil, a zavrtěl hlavou. Rozepnul jsem sako, málem i vestu, ale on mínil, že to stačí. Znovu osahával, osahával podél vesty, zatlačil do nadbřišku. Tady? zeptal se a já vydal zvuky. Aha, řekl doktor spokojeně a usmál se.

Můžete se položit, řekl, a já se položil na nemocniční lůžko. Nebude to asi nic hrozného, můžu být tedy klidný, žaludeční vřed to zřejmě nebude, prasklá stěna žaludku je nepravděpodobná, řekl, a já ležel na lůžku a nehýbal jsem se. Srdeční infarkt lze vyloučit, bude to nejspíš opravdu žaludek, ale asi žádný vřed, jak řekl, už prý zažil všechno, a já vydával téměř neslyšné zvuky. Jsem zřejmě - to bude nejpravděpodobnější - senzibilní, jsem zkrátka citlivý, řekl doktor, ano, to bude nejspíš ono, jsem senzibilní, ale to je dobře, takový musím být, to je důležité, když chci být umělcem, je to tak správně a zdaleka to neznamená žaludeční vředy. Lékař se zasmál. Tak jen ať jsem především klidný. Ať si nedělám starosti, i když obecně k nim mám sklony, když jsem takzvaná citlivá nátura, což je samo o sobě dobře, když se chci stát umělcem, na tomhle místě to ovšem zase až tak dobře není, řekl doktor. V takovýchle případech je třeba se trochu uvolnit, hned od rána být uvolněný, dokonce i v pět ráno, slyšel jsem doktorův hlas, jeho řeč trochu skřípala a sténala v cizím přízvuku. Bud' člověk přejde rychle Jordán, řekl najednou doktor silným hlasem, anebo ne, tak je to vždycky, tak je to u každého a je to naprosto normální. Hlasitě se zasmál a já jsem vydal zvuky.

Simona mě nenáviděla. Alespoň na chvíli. Pak mě milovala a vyklepávala přitom ze sítka starou kávu do odpadkového koše. Při naplňování sítka čerstvou kávou už mě zase nenáviděla. Když napouštěla vodu do konvice, byla nerozhodná a nedokázala říct, co přesně cítí. Protože byla sama, ani nic říkat nemusela. Bylo by nesmyslné cokoli říkat, protože by to stejně neměl kdo poslouchat. Kdyby to řekla, nikdo by si toho kromě ní nevšiml a ona by si sama nevěřila. Byla šťastná náhoda, pomyslela si Simona, když stavěla konvici na sporák, že si tu v pět hodin ráno dělá sama kávu a nemusí nikoho zpravovat o svém současném citovém rozpoložení. I když to asi nebude náhoda, že jsem právě dneska a právě v pět hodin ráno pryč z domu. Nemohla být náhoda, že někdo opustí byt už v pět ráno bez jediného slova, bez rozloučení nebo alespoň vzkazu, kam se to proboha uprostřed noci vydal. Nemohla to být náhoda, spíš tu půjde o nějakou troufalost. Simona si vjela

levou rukou do kadeří a třela si pravý spánek. Dívala se přitom na kávovou konvici, která vydávala syčivé zvuky, a nenáviděla mě.

Ležel jsem bez hnutí na nemocničním lůžku a pozoroval osvětlení v ambulanci. Bylo dobré ležet tu takhle na lůžku. Bylo to tak dobře a mnohem lepší, než například stát nebo jen sedět. Protože vleže křeče přecházely a přicházela únava. Mělo to své výhody, bolest povolovala a vleže bylo snazší myslet na spánek, což člověk taky dělal, když na něho přicházela únava a celou minulou noc nezamhouřil oka. Myslel konečně na spánek, když byl v situaci, kdy si nemohl pomoci a musel naslouchat příběhům laskavého pana doktora, nebo se místo toho oddávat vlastním příběhům. Pouze neonové světlo v ambulanci překáželo únavě a probouzelo k životu křeče. S nemocničním lůžkem jsem byl spokojen, se stropním osvětlením už o něco méně.

Položte se na levý bok, řekl doktor a já byl s jeho návrhem srozuměn. Považoval jsem to za znamenitou myšlenku a okamžitě ji převedl ve skutek. Položil jsem se na levý bok, přestal pozorovat ambulantní osvětlení a věnoval se raději ambulantnímu zařízení. Lékařských přístrojů tu byla celá řada. Člověk si od nich nemohl slibovat nic než noční můry, nebránily mu však už předem v spánku, jak tomu bylo u ambulantního osvětlení.

Zrcátko, zrcátko, řekl doktor vysokým hlasem, zahihňal se a sklonil se ke mně. Musíme si teď malinko zazrcadlit, řekl, musíme kratičko nahlédnout do vnitřností, řekl a zavrtěl mi před nosem jakousi hadičkou. Hadička, jak jsem viděl, byla spojena s jedním z lékařských přístrojů. Lékařský přístroj tu byl k tomu, aby u člověka vyvolával noční můry a nahlížel mu do vnitřností. Na konci měl za tím účelem zářící oko. Nejvnitřnější vnitřek mých vnitřností má osvětlit hadička, která má sice také oko, ale neuvízla v něm zatím žádná útěcha jako v očích noční sestry.

Simona mě milovala a upíjela přitom z šálku čerstvé kávy, jež jí ubrala trochu z únavy a dokonce i řádnou porci špatné nálady. Káva sice dokázala ubrat na únavě i špatné náladě, nikoli však na bolestech hlavy a slovech a obrazech. Ty se pevně usadily v Simonině hlavě, ne jako hněv vůči mně v jejím bříše. Ten si tam tak hověl a byl chvíli láskou, chvíli starostí, pak studem a zase zmatkem. Simona položila šálek na stůl. Levou rukou zdvihla cigaretu k ústům a pravou si ji zapálila. Levou rukou si zajela pod kadeře u levého spánku a třela si ho. Pravou zajela pod kadeře u pravého spánku a třela si ho. Na kůži jí povstaly chloupky a Simona se roztrásla. To na ně zapůsobily obrazy a věty z předešlého večera. Usadily se jí v hlavě a nedokázala je zahnat cigareta v ústech ani prsty na jejích spáncích. Jeden z obrazů představoval Simonin osamělý tanec ve špatně osvětleném sále školní jídelny.

Simona přišla včera večer z práce pozdě. Přišla dokonce ještě mnohem později, než jak obvykle chodí pozdě. Vzala na sebe kromě dopolední mateřské školky ještě odpolední mateřskou školku. Po dopolední a odpolední školce uspořádala dokonce ještě jednu mimořádnou mateřskou školku. Hlídala malá dvojčata, která se usadila ve školce stejně pevně jako obrazy a věty v Simonině hlavě. V pět hodin odpoledne se totiž nedostavili rodiče malých dvojčat a neodvedli si je, a tak Simoně přibyla další hodina hlídání. Musela rodičům malých dvojčat zavolat a pak na ně s oběma malými dvojčaty čekat. Nemusela čekat jen se dvěma malými dvojčaty, musela čekat se dvěma malými řvoucími dvojčaty. Simona musela dvěma řvoucím dvojčatům předvádět zpívajícího velblouda, protože to byla jediná technika, jak proměnit dvě řvoucí dvojčata ve smějící se dvojčata. Musela tedy tak dlouho trávit svůj čas jako zpívající velbloud, dokud se konečně nedostavila jejich matka, což způsobilo, že se obě dvojčata opět rozeřvala, neboť Simonin výstup na ně udělal takový dojem, že už vůbec nechtěla domů. Simona se pak tiše rozplakala a když všichni odešli, musela si mezi řadou stolků ve špatně osvětlené školní jídelně zatančit, aby nabyla ztraceného klidu.

On sám, řekl doktor, posadil se a sejmul brýle ze špičky nosu, býval také velmi citlivý, býval také mladý a citlivý, a také nemocný, řekl doktor, třebaže se nechtěl stát umělcem, jen lékařem, ale i tak prodělal všechny nemoci, především měl hned na počátku studií leukémii, zhoubný plicní nádor, tasemnici, cukrovku, závratě, srdeční slabosti a záněty varlat, slyšel jsem doktorův vysoký hlas. Člověk je mladý, citlivý, kůže, okolní prostředí, všechno k němu a jím proniká, rozrušuje ho, řekl, a já ležel na nemocničním lůžku a pokoušel se myslet na spánek. Lékař vstal. Já tam ležel a pozoroval lékařský přístroj. Zvrátit hlavu, otevřít ústa, řekl doktor a já poslechl. Hlavu zaklonit do týla, protože když je hlava zakloněná do týla, pronikne k člověku víc vzduchu, když je předkloněná, žádný k němu nepronikne, je to úplně jednoduché a musím se rozhodnout. Ležel jsem tam s otevřenou pusou a neříkal nic. Pak mi do ní doktor vsunul bílý plastický kroužek, aby zůstala otevřená a nezačala třeba kousat v záchvatu náhlé zuřivosti, vycházející z nejvnitřnějších útrob. Pokoušel jsem se myslet na spánek a vydával jsem zvuky. Chtěl jsem snad něco říct? zeptal se doktor a já zavrtěl hlavou. Dobře, řekl a posadil se na židli s kolečky, přešel s ní k přístroji a začal mačkat knoflíky. Rozsvítla se obrazovka a oko se rozzářilo ještě víc. Doktor vzal několik jemných papírových kapesníků, přešel se židlí zpátky k lůžku, vsunul mi papírové kapesníčky k puse, která zůstávala díky plastikovému kroužku stále otevřená, a řekl, že to je kvůli slinám.

Simona přišla včera večer z práce pozdě. Přišla dokonce ještě mnohem později, než jak obvykle chodí pozdě. Přišla pozdě a těšila se na mě, jenže já nebyl doma. Těšila se na mě, a teď ji stejně tak těšilo, že jsem doma nebyl. Seděl jsem totiž ve tmě u psacího stolu. Seděl jsem u psacího stolu, ale nebylo mě v té tmě vidět. Teprve když Simoniny oči tmě přivykly, všimla si mě. Takže jsem přece jen doma byl a Simona nevěděla, má-li ji to těšit nebo ne. Šla ke mně a zjistila, že jsem nahý. Pohládila mě po zádech a políbila na rameno. Ruce mi visely vlevo a vpravo podél těla.

Hm? řekla a já řekl, že přesně nevím. Cože? zeptala se a já řekl, že prostě tak. Hm, řekla pak a oba jsme přikýkli. Tak pověz, řekla a já se zeptal, a co? Co se děje, řekla, a já nic neřekl. Hm, řekla. Jsi neprůhledný, dodala a chtěla říct, že člověk nikdy ničemu neporozumí, ale já nic neříkal. Potom jsme oba mlčeli, já nahý a vsedě u psacího stolu, ona v kabátě a v botách vedle mě.

Je hotový, řekl jsem. Kdo? zeptala se. Je hotový, řekl jsem a ukázal před sebe. Ležel tam stoh papírů a dvě plnicí pera. To je nádherné, řekla, velkolepé, to se musí oslavit, den je zase krásný a tohle je nejlepší zpráva za hodně dlouhou dobu, řekla Simona. Já neřekl nic.

Teď bychom konečně mohli odjet, řekla Simona, mohli bychom být víc spolu, například bychom spolu mohli zase jednou zůstat celý den v posteli. Dokonce bychom spolu mohli podniknout krátkou cestu, řekla Simona, a já neřekl nic. Hm, řekla pak a odmlčeli jsme se.

Tak buď přece rád, řekla, buď rád, že máš ten text hotový. Je hotový, řekl jsem, nechápeš? Hm, řekla a já řekl, ach, a pak jsem řekl, že jsem zkrátka unavený.

A co ty? zeptal jsem se a ona řekla, že musela předvádět zpívajícího velblouda. Aha, řekl jsem pak a zase jsme mlčeli.

Ležel jsem bez hnutí na nemocničním lůžku a pozoroval lékařské přístroje. Ležel jsem tam s plastickým kroužkem v otevřené puse a papírovými kapesníčky pod ní kvůli slinám. Ležel jsem tam a sledoval pohledem zářící oko, které mělo spadeno na mé vnitřnosti. Bylo dobré ležet tu na nemocničním lůžku. Bylo to tak dobře a mnohem lepší, než být třeba doma nebo někde na procházce. Neboť na nemocničním lůžku jsem nebyl Oskarem na nemocničním lůžku. Na nemocničním lůžku jsem byl něčím krásnějším a příjemnějším. Ležel jsem tam a nebylo co dělat. Měl jsem jen čekat. Doma bych se nudil a byla by to moje chyba. Na procházce bych si třeba uhnal nějaké nachlazení. Tady jsem mohl ležet s otevřenou pusou a papírovými kapesníčky pod ní kvůli slinám a v naprostém klidu pozorovat lékařské přístroje. Mělo to mnoho předností, takhle tu ležet, protože doktor byl laskavý a vykládal příjemné věci. Bylo dobré tu ležet, protože takhle se konečně po třiatřiceti letech dozvím, jak to vypadá s mými vnitřnostmi. Byla to šťastná náhoda, že jsem ten den musel na pohotovost, abych si konečně mohl to podstatné prohlédnout zářícím

okem. To nejpodstatnější a nejnítěrnější spatří ten den když ne světlo světa, tak určitě světlo zářícího oka. Byl jsem se svým stavem vleže spokojen. Pusů jsem měl otevřenou a z levého koutku mi začaly téct sliny.

Simona odložila šálek, vyběhla z kuchyně do předpokoje, odtamtud do mé pracovny a k mému psacímu stolu, rozsvítila lampu a pohlédla na jeho desku. Večer předtím na ní ležel stoh papírů a dvě plnicí pera. Ted' tam ležela dvě plnicí pera.

Večer předtím jsem seděl u svého psacího stolu. Ležela na něm dvě plnicí pera a stoh papírů. Stoh papírů nebyl ale žádný stoh papírů. Stoh papírů byla spíš hromádka listů. Seděl jsem tam ve tmě u stolu a díval se střídavě na hromádku listů a na Simonu. Nejprve jsem se díval nějakou chvíli na hromádku listů, pak nějakou chvíli na Simonu. Stála tam v kabátě a botách a potila se. Já seděl u psacího stolu a citoval jsem sám sebe. Začal jsem sám sebe citovat a přelétl pohledem rychle od Simony k hromádce listů. Seděl jsem tam nahý, díval se na hromádku listů a říkal jsem: Přetáhněme si přes sebe nějaký text, at' nejsme tak odporně nazí. At' nejsme tak odporně nazí, řekl jsem a usmál jsem se. To jsem jednou napsal, řekl jsem a pak jsem se zeptal, jestli si na to ještě vzpomíná, ale nečekal jsem na odpověď. Simona tam stála v kabátě a botách a potila se.

Chceš to číst? zeptal jsem se jí. Musíš to číst, řekl jsem. Prosím, řekl jsem, musíš to číst, a ukázal jsem na hromádku listů, ale ona je číst nechtěla. Vzala listy z pravé ruky do levé, uspořádala je do stohu papírů a položila je zpátky na stůl. Prosím čti, řekl jsem a podal jí je znovu. Simona si přečetla několik míst. Udělala to, protože jsem jí o to požádal. Může škrtat, co se jí zdá špatné, řekl jsem. Ale ona neškrtla nic. *Láska k listům*, řekl jsem, tak se to jmenuje. Hm, řekla Simona, stála tam v kabátě a botách a myslela na to, že se jí na zádech lepší látka k tělu.

Hm, řekl jsem a ona řekla, že přesně neví. Cože? zeptal jsem se a ona řekla, že prostě tak. Hm, řekl jsem pak a oba jsme přikýkli. Pak jsme se museli smát, na okamžik, ale neřekli jsme nic. Hm, řekl jsem. Já žádnou lásku k listům nechci, řekla Simona, chci tělesnou lásku, chci Oskara z masa a kostí a žádného papírového Oskara.

Ležel jsem na nemocničním lůžku a už nebylo co dělat. Zbývalo jen čekat. Ale vlastně nezbývalo ani to, protože se ke mně přiblížilo zářící oko, blížilo se, blížilo, až se nakrátko ocitlo přímo přede mnou, zastavilo se a zíralo na mě, pak se opět pohnulo, přisunulo se ještě blíže, oslnilo mě, takže jsem už viděl jen je, viděl jsem bíle, viděl jsem jen světlo, pronikavé světlo. A pak i to zmizelo.

Tak jdeme na to, řekl doktor vysokým hlasem a začal mi vsouvat hadičku do pusy, pořád dál a hlouběji, jako by mi ji nestrkal do žaludku, ale do nějaké propasti. Zvuky, které mi vycházely z úst, zatímco hadička klouzala dovnitř, byly hlasité a připomínaly volání nebezpečných zvířat v pohádkových lesích. Zakláněl jsem hlavu do týla, stále víc a víc, protože jsem cítil, že uvnitř mě něco putuje, co má spadeno na mé vnitřnosti. Všiml jsem si, že do mě stále vniká vzduch, a to mě moc těšilo. Těšilo mě to ze všeho nejvíc a dýchal jsem nosem, který měl pro mě v tu chvíli zvlášť velký význam.

Tak a pozor, uslyšel jsem nad sebou, budeme foukat, ozvalo se od bílého pláště, který stál vedle mě a mačkal knoflík. Zvířata v mém pohádkovém lese vydávala velmi zvláštní zvuky. Vzduch mi pronikal do vnitřností a nafukoval je. To působilo onen zvláštní hluk. Vzduch proudil do mých vnitřností a rozšiřoval je. Oči mi začaly slzet a já přestával vidět.

Oho! uslyšel jsem doktorův hlas. Copak to tu máme? řekl a potom dodal, že on sám býval také citlivý, že býval také mladý a citlivý a že býval také nemocný, i když se nechtěl stát umělcem, jen lékařem, ale něco takového prý ještě neviděl. Něco takového ještě nikdy u žádného člověka, o to méně u sebe samotného, dosud neobjevil, slyším vysoký hlas od bílého pláště, na něco takového opravdu ještě nikdy předtím nenarazil. Je to svrchovaně znepokojující a patří to do oblasti chorob.

Simona seděla u mého psacího stolu a svlékla si noční košili. Odhodila ji velkým obloukem směrem k policím s knihami. Potom vstala, sebrala ji, posadila se na starou dřevěnou židli u mého stolu a odhodila košili směrem k policím s knihami. Pak nechala košili i police s knihami být a seděla jen tak nahá u mého psacího stolu. Ruce svésila vlevo a vpravo podél těla. Tak tam nějakou dobu seděla a začalo jí být zima. Seděla tam, třásla se zimou a zírala na stůl se dvěma plnicími pery. Seděla tam a protáhla obličej. Byl to trpící a protáhlý škleb. Byl to nejubožejší škleb, jakého byla Simona schopna. Seděla nahá u mého psacího stolu, třásla se zimou, šklebila se, jak nejubožeji mohla, a vyslovila jedinou větu. Vyslovila ji nejhlubším hlasem, jakého byla schopna. Přetáhněme si přes sebe nějaký text, ať nejsme tak odporně tak nazí. Ať nejsme tak odporně nazí, řekla, zakývala přitom hlavou sem a tam a cítila, že je mi blíž. Pak uchopila levou rukou jedno pero, pravou rukou druhé pero, strašlivě se zašklebila a řekla: Píšu levou rukou a pravou proškrtávám. Nato začalo pravé pero dotírat na levé, až je málem shodilo přes hranu stolu, ale to se nedalo, samo naopak zaútočilo a zasadilo pravému peru takový štulec, až se mu roztřásla inkoustová náplň, pravé pero se zapotácelo a jen tak tak že neupadlo, dokázalo se však ještě vzpamatovat a obě pera se na sebe ve stejném okamžiku vrhla, zaklínila se do sebe uzávěry, zaklínila se do sebe jejich sponkami, chvíli mělo navrch jedno, chvíli druhé, až se od sebe jejich uzávěry v jeden okamžik odpoutaly a rotující opsaly velký oblouk, ocelová pera na sebe narazila, na stole se vytvořila malá kaňka, obě pera vyčerpaně klesla na desku stolu a položila se znaveně a bez uzávěrů jedno vedle druhého, vědoma si absurdnosti svého boje, aby společně vyschla. Simona položila hlavu na stůl a rozplakala se.

Patří to do oblasti chorob, slyšel jsem vysoký hlas doktora, jehož řeč byla nyní ještě skřípavější a hrozila, že se zlomí v cizím přízvuku. To patří do oblasti výjimečných chorob, něco takového ještě nezažil a naprosto ho to fascinuje. Je tím doslova fascinován a nanejvýš ohromen, řekl doktor. Je šťastná náhoda, že má dnes právě denní a ne třeba noční službu, jako minulý týden. Je šťastná náhoda, že má dnes ranní a ne třeba odpolední, jako třeba zítra, řekl doktor, jehož bílý plášť jsem pro slzíci oči téměř neviděl. Jak jste to proboha dokázal? zeptal se a já ležel s plastickým kroužkem v otevřené puse a vydával zvířecí zvuky z pohádkových lesů. Cože? zeptal se doktor a já ležel dál bez hlesu na nemocničním lůžku. Ach, řekl pak doktor a začal mi vytahovat hadičku z úst. Vaše nejniternější vnitřnosti, řekl a zasmál se, vaše nejniternější vnitřnosti nejsou nic než hromádka listů. A já v té chvíli upadl do hlubokého spánku.

Oskare, ozývalo se pořád a pořád, ty zvuky, *Oskare*, ale nebylo ničemu rozumět, byly to jen slabé vibrace patřící nějakému hlasu, *to jsem já, Oskare*, zvuk byl všude kolem, ale co chtěl a odkud přicházel, od koho? protože něco cosi říkalo, zlehka a jakoby jen pro sebe, znělo to jako *Oskare*, ale nic víc to nebylo, mísilo se to v prostoru, který zůstával neurčitý, mísilo se to někde a nepostizitelně s uklidněním, *probud' se, Oskare*, a byl tam dotek a něco velkého v místnosti, co se sklonilo, cosi velkého, co změnilo svět, co se sklánělo, *to jsem já, miláčku*, vnucovalo se, co najednou nabylo jasných obrysů, modrých kontur, bylo tváří v místnosti vedle tichého vibrování, ta slova a tvář v tomhle pokoji, a houpání, *jsi v pořádku?* znělo to, ale ničemu nebylo rozumět, obličej, nos, velké oči, zářící, modré oči, které se dívaly na něco, co tam před nimi bylo, a kolem nich tmavé kadeře, nad nimi světlo, příliš jasné, stropní neonové světlo, a především ještě něco, něco nepředstavitelného a mdlého, hučení, ano, strach, nebýt toho uklidnění, houpání, a vlevo ještě víc tváří, *co to, Oskare, děláš*, co to bylo, *Oskare*, co to mohlo být? a ty obličej se dívaly a seděly na tělech, která stála nebo seděla na postelích, jedno vedle druhého, v té místnosti, v nemocničním pokoji, a pak tam byly i oči noční sestry, s tou útěchou uvnitř, jež v nich uvízla navždy, jež se snášela na něco, co bylo tady, jen tady, a čeho se bylo možné dotknout, v Oskarovi, ve zvuku toho hlasu, *to jsem já, Oskare, to jsem já, Simono*, a něco začalo, konečně, přicházelo to z velké dálky, s houpáním, se světlem modrýma očima, s kadeřemi okolo nich, byla to myšlenka, s níž cosi začínalo, co tu bylo, v tom doteku, *miláčku, Oskare*, a bylo to jako škrubnutí, skládalo se to

z písmen, slov, z myšlenek a soustředilo se to kolem nějaké otvory či uzlu, a euforie, ano, euforie, *Oskare*, Oskar se to jmenovalo, Já.

Ležel jsem v nemocniční posteli a pozoroval Simonu. Simona seděla na posteli a pozorovala mě. Řekla mi, že je to ona, řekla, to jsem já, a já jsem řekl, že jsem si to myslel. Ale nevypadám na to, že bych si toho moc myslel, říkala si zjevně Simona, a já pak řekl, že i já jsem já. Řekl jsem, to jsem já, Oskar, a Simona řekla, ano.

Potom jsme oba mlčeli, já vleže trochu rozptýlený, oba trochu rozptýlená vsedě. Mlčeli jsme a užívali si ten okamžik souladu uprostřed okamžiků obecné neprůhlednosti. Tak to šlo nějakou chvíli. Pak jsem to chtěl přece jen vědět přesněji a zeptal se, co se stalo. Simona vzala do ruky průsvitný sáček z nemocničního stolku. Byl to průsvitný sáček, skrz nějž bylo možné vidět jeho obsah. Viditelný obsah sáčku však nebyl jen tak nějakým obsahem. Viditelný obsah sáčku byl ve skutečnosti obsahem mého žaludku. Simona mi kývala obsahem mého žaludku před obličejem. Je hotový, řekla. Kdo? zeptal jsem se. Je hotový, řekla Simona a ukázala na obsah mého žaludku. Tvůj text, řekla pak a já neřekl nic.

Nenáviděl jsem Simonu. Alespoň na chvíli. Pak jsem ji miloval a klepal přitom prstem na obsah svého žaludku. Při otevírání sáčku jsem ji opět nenáviděl. Když jsem vyjmul první srolovaný list a rozložil ho, byl jsem nerozhodný a nedokázal jsem říci, co přesně cítím. A abych na tu trapnou situaci s vlastní nerozhodností přestal myslet, políbil jsem Simonu. Simona mě taky políbila a jeden druhého jsme milovali. Útěcha v očích noční sestry, která tam předtím uvízla, se rozplynula. Ostatní ležící se posadili.

Miluji očima a odtahuji se ústy, která zůstávají zavřená. Někdy je to jinak. Potom miluji ústy a zavřené oči mi slouží k tomu, abych si zachoval odstup. Ve vzácných případech miluji také celým obličejem, možná i celým tělem, které se přitom odtáhne, protože je tak otevřené, že je průhledné. Pročež jsem skoro pouze noci, setkání a roky s tímto toužením žil a pořídil si tak neustále rostoucí sbírku nesplnitelných chvil lásky, které však nemohu vlastnit, schovat, které si nemohu uložit. Jen ve vzácných případech, když se například zavřená ústa unaví stálým odporem, uvolní se, zlehka, nejprve v koutcích, a pak stále víc a všude povolí, takže ke mně najde cestu cizí jazyk a zaskočí mě láskou, která mě nerozkládá, která ze mě spíš činí celé tělo, protože jsou to rty, na nichž pocítuji vlastní rty, nebo když se třeba oči unaví, neodolají pokušení a začnou se s ústy otvírat a setkají se s pohledem, protože někdo vidí moje napůl zavřená víčka, a tak k něčemu dojde - jen v těchto vzácných případech, v těchto případech těla tedy, vznikají chvíle lásky. Při této nedbalosti, za tohoto obnažení těla vznikají chvíle lásky. Za této ledabylosti těla, v tomto tyátru těla vznikají chvíle lásky. Přitom vznikají stejně texty jako chvíle lásky.